

COMTE L'ARNAU. A II, 860b20 i II, 308b34 dic que en el nom tradicional de la gran figura mítica, la forma «Comte *l'Arnau*» resulta d'una dissimilació popular de «Comte *N'Arnau*» no pas d'una vulgar deformació capritxosa. Lluny de suggerir amb això que es 5
rectifiqui la preferència literària atorgada a «Comte Arnau», és bo, però, de precisar, atès el nostre punt de vista històric i de llengua viva, l'abast i extensió en què ho va fer el seu gran recreador poètic. Ja en una de les seves cartes més antigues al seu màxim 10
deixeble, Josep Pijoan, exclamava: «He sentit una cançó del *Comte l'Arnau*». Encara en el títol de l'últim cant de l'obra, en l'original autògraf es llegeix «Terceira Part del *Comte l'Arnau*» (reprod. a les *O.C. Per.*, p. 464-5) per més que en editar-ho li ho caiviïn en *Comte* 15
Arnau. «Comte *l'Arnau*» escriví quasi sempre en les cartes als seus més grans amics, quatre o cinc cops en la definidora comunicació a Carles Rahola (setmanes abans de la mort), *O. C.* 1084b10, 40; 1085b20, 23; «se m'ha tornat a aparèixer el *Comte l'Arnau*» a 20
Pijoan, 1908, 1049b40; a PzJorba, 1902, 1010a4f.; a Enric Fuentes, 989a15; només una vegada *Comte Arnau* a A. Roura, 1119a1f. En articles, lírics: «Cercant el Comte *l'Arnau*», «la llegenda del *Comte l'Arnau*» (c. 1904), 703a40, 703b5. En el text de l'obra, certament, 25
quan parla el poeta va sense article: «el Comte Arnau se desespera», «el Comte Arnau ---» XIX, 6, 111, 108, 120 i algun més (notem que també l'hi duia la conveniència mètrica de l'hendecasil·lab). Però en la gran i fatídica *Cançó*, respecta constantment *C. l'A.* «no la faig jo tota sola, / *Comte l'Arnau*» XII, 6 etc. (més de 20 casos).

COP. Ens intriga l'origen i formació de la locució adv. mall. *de cop descuït* de la qual només dono cita 35
en un historiador recent (II, 899a18): «a la nit va arribar --- el pare d'en Davit caigué a casa nostra de *cop-descuït*, sense haver-ho escrit donant compte de la

seva vinguda; el meu pare no sabia com obsequiar el seu hoste --- però a l'oncle semblava importar-li poc --- a què ve tot això?: si no necessito res!» Joan Roselló', trad. de Turguénev, *Bib. Pop. Av.* 113.6, 32.23. Potser encreuament entre *de cop* i una locució *a descuït*, si bé dubto sobretot perquè no em consta que *a descuït* sigui una frase feta, ni estereotipada. No seria fantàstic pensar en una forma inicial de *co(l)p descuï(n)t* 'de cop desconegut', puix que COGNITUS va donar oc. ant. *coinde/cuende/conhte* «gentil, amable», cat. ant. *cun(y)de*, tenint en compte la persistència d'aquest en el llenguatge nostre popular, en què passant per 'familiar, simpàtic', i després 'agraït, reconegut, digne', d'on 'decent', va donar el deriv. abstracte *CONDÍCIA* 'decència, pulcritud', car també *desconoisser* es documenta ja en els trobadors clàssics, *desconèixer* en cat. antic, al qual per tant correspondria un part. arcaic *descuïnd(e)*: veï formalment de *cuïta, cuïtar*, oc. ant. *coïta* «situation critique» i oc. ant. *descuït, -ug* «indifférence» i exposat a una confusió formal amb aquest.

COR III. En el sentit de 'car conj.' (III, 919b25) es documenta molt encara en l'epistolari dels jurats valencians del s. XIV (a. 1334, 156.33) i n'he vistos molts més casos en el de Rubio Vela, però no de l'arcaic *co* 'sinó, més que', raó de més per no creure que tinguin origen comú.

COSSI. Per a l'etimologia, és important localitzar bé i explicar millor el gc. oriental *còsso* f. 'llossa, culler gros', del qual dóna l'extensió i una bona figura l'*ALGc* (III, 750) aplicació especial «louche pour saisir le caillé» a la vall de Batmala (fig. x, 790S). Per a la forma suffixal pre-romana *KOKKE-IO* és important el paral·lel pre-romà *VIŁE-IO-* que he deixat establert a l'article *VOGIR*, per al subst. *vògi(t)*.